

Memoria

Tinerimei Române

ABONAMENT ANUAL:
Pe un an.....Lei 200.—
Pe un jumătate an.....Lei 100.—
Autorități și instituțiuni.....Lei 500.—
în streinătate dublu.

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC
LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI
CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 36

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
Cluj, Strada Regina Maria No. 36.
Telefon 7-80.

Disciplină și partid La răscrucea concepțiilor

de ADAM POPA.

(de Dr. EMIL HAȚIEGANU
[prof. universitar și fost ministru.]

Partidele politice nu se nasc la comandă.

Iau ființă din marile frământări și din zbuciumul unui neam.

Se nasc și cresc pe nevăzute, alunecând din mâna cercetătoare a omului, care toate vrea să le măsoare.

Partidul nu este o tovarășe constituită pentru protejirea unor interese particulare, cari n'au nimic comun cu țara, cu obștea.

Partidul politic este o unitate organică cu individualitate proprie, bineînțeles supusă influenței elementelor din care se compune, precum și evenimentelor, cari deasemenea pot modifica organizația, programul și modul de a vedea și lupta, al elementelor alcătuitoare de partid.

Vedem astfel, că trăinicia și tăria partidelor depinde de multe circumstanțe.

În primul rând cine vrea să comande un partid — trebuie să cunoască elementele din cari se compune partidul. Să cunoască membrii partidului, fiindcă oricât ar fi de unitar partidul, totuși pot exista, și există diferențieri între membrii aceluiași partid, independente de punctul de vedere al programului partidului.

Aceste diferențieri pot isvorî din considerațiuni teritoriale — provinciale, considerațiuni de clasă, și confesiune, și chiar de temperament inerente firei omenești, cari însă prin o bună conducere foarte bine pot fi armonizate, fără stricăciune pentru partid.

Toate aceste diferențieri pe de altă parte dau și o notă caracteristică partidului, prin care se deosebește de alte partide politice. O bună conducere de partid trebuie să fie cu continuită băgare de seamă la aceste diferențieri, fiindcă altfel cu succes și cu bune rezultate nu va putea îndruma partidul.

Oerotirea și armonizarea acestor diferențe, cari după cum am arătat, nu pot fi evitate, fiindcă sunt omenești, este de o importanță hotărâtoare pentru unitatea și buna conducere a partidului.

Orice forțare care nu ține seamă de firea oamenilor și natura lucrurilor, produce o încordare a spiritelor, dăunătoare pentru partid.

Recunoașterea imponderabilităților și a factorilor latenți în politică, denotă destoinicia bărbatului de stat.

Urmează din toate acestea, că disciplina de partid nu poate însemna supunerea oarbă, ci persuasiunea partizanilor la o acțiune convergentă isvorită din propria lor hotărâre. Altfel a înțelege disciplina ar constitui o primejdie pentru orice partid.

Disciplina trebuie să izvorască din rezonanța simțurilor — idem sentine de republica — trezite prin o muncă și

activitate comună, care are la bază dragostea și adâncă înțelegere a idealurilor, care a unit pe toți membrii partidului într'un singur organism viu politic.

Este o grea sarcină a fi conducător. Este enorm de greu și costă mult suflet să poți aduna și ține oamenii laolaltă în vremurile grele de astăzi.

Sufletele astăzi sunt îndârjite; oamenii nerăbdători, impacienți. Ne silim să ne nevăzăm să alergăm toți înainte, fără de a putea vedea ținta.

Oamenii chinuți de grija zilei de mâine — de căteori nu pot fi stăpâni pe nervii lor.

Dar conducătorul cu atât mai mult trebuie să țină seamă de aceste împrejurări și să fie el mai îngăduitor și mai înțelegător.

Partidul nu este o armată de asediu, ei unirea oamenilor liberi, cari se conduc ei — prin ei....

Partidul se compune din oameni de credință, cari prin intrarea lor în partid n'au renunțat la propria lor valoare și își păstrează individualitatea și pe mai departe, în consecință, anihilarea acestor valori nu se poate face fără a cauza pagube însuși partidului.

Cei cari știu să lupte și să activeze în partid, pentru țară și partid — astfel înțeleg disciplina de partid.

Partidul trebuie să fie un complex de viață vibrantă, iar nu un cimitir cu inscripția: Lasciate....

Partidele numai prin libertate trăiesc.

Intreaga opinie publică a primit cu simpatie apariția reorganizată a publicației noastre săptămânale, „Chemaarea”. Ziarele Lupta, Cuvântul, Curentul și Dreptatea, au avut cuvinte de justă apreciere a eforturilor pe cari le facem noi, pentru a da un crez unitar tineretului.

Rezultatele obținute până acuma, avântul generos al tineretei introdus de noi pe arena vieții politice și ținta tot mai apropiată, nu ne mai permit să dăm înapoi. Lupta îndârjită pe care am alțoit-o cu viața noastră, ne-a învățat cu amărăciunile unei victorii, dar nu a putut să ne planteze în suflet resemnarea unei înfrângeri.

Deaceea: gata înainte!

Ni se spune de nenumărate ori că suntem lipsiți de simțul realităților, că nu suntem practici; adică refuzăm acea adaptare comodă și stearpă la împrejurări. Adevăratele forțe dinamice ale istoriei au rezidat totdeauna în convingerile fictive ale omului asupra lumii.

„Ficțiunea și nu realitatea a mișcat noroadele“.

Vremurile prin cari trecem, pare-se că poartă în ele germeii marilor convulsii. Întreg edificiul organizațiilor de stat, economice și sociale, constituit prin trudă, prevedere și uneori prin atâtea jertfe, dealungul timpurilor, pare că se cutremură din temelii. Concepțiile de până acum, în toate domeniile, în luptă cu idei și curente noi, de dreapta sau de stânga, prinse în dinamismul formidabil al noilor vremuri, caută să se transforme cel puțin, pentru a se păstra spre a reajunge la un echilibru, la o situațiune statică, indispensabilă dezvoltării și progresului în orice direcțiune. Evident că nu noi, — și în orice caz nu numai noi, țara noastră, — vom putea determina cursul noilor vremuri. Ceeace nu înseamnă, ea să nu căutăm să găsim ceea ce trebuie să facem și în deosebi, ceea ce nu trebuie să facem.

Politica vremurilor noi, indiferent de natura concepțiilor ce-i dau conținutul — de dreapta sa ude stânga, de conciliere sau nu, a extremelor — este politica bazată pe masse. Politica de cabinet, a coteriilor savant organizate, și-a pierdut actualitatea. Vremurile ei sunt iremediabil dispărute.

Ceeace a caracterizat viața noastră de după Unire, în cea mai bună parte, a fost aceea politică de înlăturare a masselor, cu toate consecințele ei dezastruoase, atât în ce privește demoralizarea masselor, încrederea în puterea și sfințenia legii, cât și în ce privește slăbirea și diminuarea autorității de stat. Antagonismul dintre puterea de stat și masse dela un moment dat, cât și criza de autoritate nu sunt decât consecințe ce s'ar fi putut evita. Mănași par'că de o mână nevăzută, cu un dușman implorabil la răsarit, oameni politici de seamă, au făcut exact contrarul a ceea ce ar fi trebuit să facă.

Sub raport economic, tot ceea ce s'a făcut prin nimic n'a purtat timbrul acțiunilor necesare unui stat agrar. O țărănimă improprietărită fără utilaj, la discreția uzurăriei bancare și un vis neimplinit al unei industrializări în fașe susținute cu biberonul taxelor vamale și din tot ceea ce statul și consumatorul a putut să dea. Pentru ca în aceste timpuri de criză să ajungem la necesitatea inevitabilă a conversiunii, pentru ca acum, când nici statul nici consumatorul nu mai pot da, să asistăm la începutul de destrămare și a acelei industrii care altfel organizată, poate ar fi rezistat singură.

Pe teren social? Problemele sociale îndeosebi a curentelor sociale, au fost lăsate în grija siguranței și a jandarmeriei. Și încă în grija dreptei judecări și a sănătoasei chibzuințe a fiecă-

ruia. Deoparte o acțiune organizată metodic, perseverent, pentru a putea penetra în masse, iar de altă parte nici cea mai palidă organizare directă sau acțiune sistematică de combatere. Dacă ideile disolvante n'au pătruns — și ele n'au pătruns — meritul cel mare este al masselor în primul rând. Ceeace nu înseamnă iarăși, că nu va trebui ca națiunea însăși, să fie organizată prin acțiuni tot atât de sistematice și categorice, de a rezista, îndeosebi în viitor.

Pe alte terenuri? Constituționalismul și îndrăznețul atac dela 4 Ianuarie în contra celei mai importante instituțiuni a statului nostru? Respectul instituțiilor ne împiedecă să mai discutăm, căci faptele, califică îndeajuns vederile ce au dus la săvârșirea lor.

Iată câteva din „concepțiile” trecutului cari au format osatura de bază a principiilor vieții noastre politice. În timp ce două lumi se înclăștau în lupta de exterminare peste graniță în lumea întreagă, la noi a fost timp suficient pentru măruntele socoteți și suficiență lipsă de prevedere de a așeza viața de stat, sub toate raporturile, pe temelii false cari nu corespondeau nici structurii noastre de Stat agrar, nici sentimentelor noastre de popor dinastic și păstrător de credință și încrezător în legi, și nici cerinței de a deveni staul măreț național care abia își începuse viața lui, proprie și nouă.

În afară lupta celor două lumi continuă. Mai acut și din zi ce trece mai puternic. Pentru a rezista înlăuntru, e indispensabilă o restaurare a tuturor principiilor fundamentale, greșit aplicate în viața de stat, și o lichidare a concepțiilor cari au format balastul adevăratei propășiri.

Încrederea națiunii în forțele și în instituțiile ei, echivalează cât micile măsuri economice pentru împrumuturi pe termen scurt, iar autoritatea în afară a statului, izvorâtă din ordinea, stabilitatea și seriozitatea vieții interne sunt cel mai bun gir al oricărei acțiuni de refacere economică.

Avem sentimentul că în viața internă trăim momentele de turnură istorică. Momentele de așezare nouă a temeliiilor vieții noastre de stat. Aceeace se va face acum, va determina întreg felul de viață a statului nostru, pe un timp îndelungat.

Trecutul ne este la îndemână pentru a nu-i mai repeta greșelile iar viitorul așteaptă la ușă pentru a fi chemat în realitatea zilei de mâine.

Soluțiile la această răscruce a concepțiilor și a vremurilor, se impun de la sine.

Nu a fost niciodată o înțelepciune politică, să reduci pe oameni la desnădejde, pentru că ceice nu mai speră nici un bine, nu se mai tem de nici un rău.

Periscop economic

GERMANIA.

Pretenziunile aliaților față de Germania erau la încheierea tratatului dela Versailles de 226 miliarde mărci (9040 miliarde Lei); conferința din 1921 dela Londra fixează reparațiunile germane la 121 miliarde mărci. Valoarea actuală a plăților după planul Dawes, socotind anuități de 25 miliarde mărci, plus plățile conform indexului de îmbunătățire, este evaluată la 33 miliarde mărci.

Balanța de transfer a Germaniei se prezintă, după „Deutsche Sparkassenzeitung“ No. 150, în perioada 1924—1931, în milioane mărci, astfel:

Totalul prestațiilor germane . . .	13.278
Reparațiuni . . .	11.935
Soldul capitalurilor intrate . . .	13.488
Excedent la import . . .	8.552
Alte angajamente în străinătate . . .	6.279

(Vezi D. B. Z. No. 303 din 29/XII 1931.)

După alte calcule, prestațiunile germane pe anii 1918—1933 au fost evaluate la 60 miliarde mărci, iar dacă se ia în considerare și distrugerea diferitelor obiecte și uzine cu caracter militar, la 100 miliarde mărci. În intervalul 1924—1929 reparațiunile achitate s'au cifrat la 8 miliarde mărci.

Numărul șomerilor germani a atins cifra de 5.4 milioane. În 8 ani și 7 luni, după calculele lui A. v. Bülow, s'au dat ajutoare pentru șomeri în valoare de circa 11 miliarde mărci (440 miliarde lei). Această sumă se va urca până la sfârșitul acestui sezon de iarnă la 13 miliarde mărci. În 1930 s'au plătit ajutoare în total 2.575.8 mil. mărci, din care 1.061.7 mil. din cotizații și 1.514.1 mil. mărci din fonduri publice.

Un șomer costă Statul german 1000 mărci anual.

Caracteristica crizei germane ne-o dă următoarea statistică:

	1926	1930	1931
Falimente . . .	12.238	11.449	13.588
Concordate . . .	7.843	7.181	8.635

Familia Krupp are o vechime de 300 ani. În 1587 întâlnim prima dată acest nume. În 1887 moare Alfred Krupp, inventatorul tunurilor din oțel turnat, care revoluționează organizarea artileriei din toată lumea și face celebră casa Krupp.

FRANȚA.

„Institut für Konjunkturforschung“, Berlin, ne informează că Franța avea la 1 Nov. 1931 circa 750.000 șomeri. Numărul acelor ce lucrează incidental și redus echivalează cu încă 300.000 șomeri integrali.

Prețurile au regresat din primăvara anului 1929 până la finea lui Nov. 1931 cu 37%, iar ale mărfurilor importate cu 53%. Pasivul balanței comerciale era în al doilea trimestru 3.563 mil. franci, iar în al treilea 3000 mil. franci.

Împrumuturile pe termen scurt acordate de Franța atinseseră la un moment dat suma de 45—48 miliarde franci fr., din care 18 miliarde erau plasate în Anglia, iar din acestea cel puțin 12 miliarde franci în depozite de lire sterline sau efecte ale Băncii Franței și Cassei de Stat. 27—30 miliarde erau plasate în alte țări. La finele lunii Octombrie Franța avea în America depozite în valoare de 18 miliarde franci. La sfârșitul lui Noembrie 1931 s'au retras 10 miliarde (5 din Anglia și 5 din America).

Gvernul francez, pentru a atenua șomajul, a autorizat construcția a 1200 stații de cale ferată. Lucrările au și început.

MAREA-BRITANIE.

Imperiul britanic tinde spre o nouă politică economică, ale cărei contururi s'au schițat deja cu ocazia ultimei conferințe a dominionurilor. Ceva nu este în ordine în organismul colosului britanic. Se simte nevoia unor schimbări radicale. Firul roșu al politicii Imperiului britanic va fi: liberalism desăvârșit între dominionuri și cel mai strâns protecționism vamal față de celelalte state.

Ca să ne dăm seamă de puterea economică formidabilă a Mării Britanii, vom indica aici cota parte a ei la producția mondială a principalelor materii prime:

Aur . . .	69%	Lână . . .	77%
Argint . . .	15%	Cauciuc . . .	87%
Cositor . . .	42%	Grâu . . .	27%
Nichel . . .	88%	Orez . . .	66%
Zinc . . .	30%	Vite cornute . . .	53%
Plumb . . .	23%	Oi . . .	51%

AMERICA.

Pierderile economiei americane în anii de criză 1929—1931, cauzate de regresul activității comerciale și de micșorarea valorii efectelor de bursă, se cifrează la 100 miliarde dolari („Chicago Tribune“).

Cum a scăzut producția metalurgică a U. S. A.:

	1929	1930	1931
Fier brut 43.8 mil. tone	32.3 m. t.	18.7 m. t.	
Oțel brut 578 „ „	41.7 „ „	27 „ „	
Automobile . . .	5.36 „ bucăți	3.5 „ b.	2.32 „ b.

Regresul exportului în miliarde dolari:

	1929	1930	1931
	5.2	3.84	2.25

Pierderile de aur suferite de America se cifrează la 211 milioane dolari.

În 1931 au bancrutat peste 2000 bănci cu circa 1 $\frac{1}{2}$ miliarde dolari depuneri, față de 1345 bănci cu 865 milioane dolari depuneri, în 1929.

RUSIA.

Balanța comercială a Rusiei este mereu deficitară. Iată câteva cifre edificatoare:

	Semestrul I.		Primele 9 luni.	
	1931	1930	1931	1930
	In milioane ruble			
Import	518	555.7	806.4	
Export	365.8	464.3	592.7	
Pasiv	153.3	91.4	213.7	

Bolșevicii nu indică toate datele necesare construirii precise a balanței lor de plăți. Totuși revista franceză „l'Économiste“ a stabilit că Rusia datorează numai Germaniei 575 mil. ruble aur (460 miliarde Lei) Angliei 200 mil. ruble aur; Statelor Unite 160 mil. ruble aur și altor țări 1.100 mil. ruble aur, în total circa 1400 mil. ruble aur.

După Kneckerbocker, Rusia plătește numai specialiștilor americani angajați 10 milioane dolari anual.

DIVERSE.

Ce este Gold exchange Standard? Este sistemul monetar în care acoperirea biletelor de bancă se compune din aur și devize-aur. Nemții l-au și botezat: „Gold-devisenwährung“. Acest sistem a fost aprobat la Conferința din Genua (1921). Raportul între metalul galben și devize trebuie bine fixat. Astfel în legea stabilizării monedei noastre acest raport este 25%, aur și 10% devize.

Sistemul a devenit necesar în urma concentrării aurului în câteva state și tocmai pentru a înlesni și hîmbul internațional. Dar se poate spune că actuala criză economică se datorează în bună parte acestui „Gold exchange standard“. Gândul central era la început: devizele aur sunt egale cu aurul propriu zis, deci se pot substitui metalului galben. Și abuzându-se de acest principiu, s'a creat sisteme monetare acoperite reciproc cu devize-aur astfel că aceeași cantitate de aur servea în același timp drept acoperire metalică mai multor valute. Așa se explică în bună parte inflațiunile monetare, expansiunea creditului și ca urmare dezechilibrul economic mondial.

Cât rău a făcut acest sistem, abia acum se vede. Este explicabilă exclamațiunea ministrului Flandin: „Il faut mettre fin à ce régime du gold exchange standard“.

Mecanismul monetar mai cunoaște sistemul gold-bullion standard și gold-specie standard. Primul se rezumă în obligațiunea băncii de emisiune de a cumpăra și vinde la curs fix orice cantitate de aur.

Al doilea este sistemul practicat înainte de război și astăzi în America, când moneda aur circula liberă în comerțul intern.

I. Martalogu.

Cu Jordanul prin presă

Pentru amatorii de inutile exerciții mistice.

Presa clericală. Conducătorii spirituali ai bisericii nu mai sunt în stare astăzi să trăiască eroismul moral pătruns de fiorii sublimului, pentru a oferi contemporanilor imaginea dramatică a sbuciumului și-a luptei de afirmare a primilor creștini, fiind cuprinși de un val de nebulie, din care se degajează absența oricărei preocupări înalte. Îndoiala din sufletele noastre nu durează de ieri de alaltăieri, ci de când am început să gândim serios asupra rosturilor bisericii oficiale, transformată de șefii ei meschini într-o vastă și asfixiantă cazarmă spirituală. Biserica, s'a constituit într'un corp social aparte, cu nevoie lui materiale precis determinate, însăilând un simulacru de credință în „anumite“ adevăruri eterne, realizându-se într'un ritual mecanic lipsit de orice conținut, izolându-se sistematic de preocupările și frământările sufletești ale oamenilor. Umanul, viața, au fost alungate, rămânând pentru folosul mărunț al profesionaliștilor necunoscutului, un lanț nesfârșit și obositor de superstiții vagi. Alături de ritualul religiilor mecanizate, se desfășoară în toată splendoarea ei viața. Există în sufletele noastre o fierbere surdă, care nu are nici caracter ortodox, nici catolic, nici budist, care nu poartă pecetia ipocritelor credințe de paradă, a aceleia morale ieftine și tranzacționale, ei încearcă realizarea incomprehenzibilului uman.

Este acea stare de pură esență omească, așa de bine fixată de Proudhon: „A simți ființa ta în celelalte, până la punctul de a sacrifica acestui sentiment orice alt interes, de a cere pentru altul același respect ca pentru tine însuși, a te irita în contra nedemnității, ca și cum grija demnității tale nu te-ar privi numai pe tine, o astfel de facultate pare, la prima vedere stranie. Orice om tinde să determine și să facă să prevaleze esența sa, care este demnitatea sa însăși. Rezultă de aci că esența fiind una și aceeași pentru toți oamenii, fiecare dintre noi se simte totdeauna ca persoană și ca speță; că injuria comisă este, simțită de terții și de ofensator ca și de ofensat, și că în consecință protestarea este comună, aceasta fiind într'adevăr justiția, (De la justice dans la Révolution et dans l'Eglise). Mai prezintă acest caracter de luptă și eroism moral biserica contemporană creștină, oricare ar fi ea ca rit? Nu! Și pentru acest motiv, locul credinței religioase, l'a luat credința în mitul revoluționar. Avem la îndemână exemple grăitoare. Biserica a denaturat sensul adevărilor religioase, a căror esență se definea, la început ca o constantă acțiune eroică. Chiriachii bisericilor: ortodoxă și catolică, au găsit remediul deficienței lor morale, după lungi și laborioase căutări: presa clericală, cu prevalent caracter politic-social.

Mici pălcuiri de apași religioși, de vampiri ai clericalismului cu cazier moral bălțat, s'au instituit în putere de anchetatori morali, însăilând pe așa subțire a conștiinței lor expuse la răspântii, câteva formule răsuflăte, câteva teze mălățe scoase din creierul lor complex putrefact, pentru a hrăni pletoarea de gură cască cu gogoși de tufă. Ni se pare stranie această sete a bisericii după urletele stridente ale canalei! Calendarului, cotidian ortodox, i se va răspunde dela Blaj cu un nou cotidian, nu mai vorbim de Erdélyt Lapok, care a luat în antrepriză zonele mistice ale sufletului maghiar. Ce urmărește această presă clericală în România? Recucerirea maselor pierdute de biserică și câștigate de ideea revoluției sociale? Pentru acest lucru, tiparul este cel mai firav instrument de cucerire. Și-apoi, admittând eficacitatea scrisului, vor putea oare regenera etica religioasă, cu toată forța creatoare a sublimului cuprins într'însa, vor putea dinamiza masele pentru triumful slujitorilor altarului, profesionaliștilor scrisului plătit și prin urmare

prostituat? Au nevoie bugetele religioase de acele coterii călătoare, oariate de vicii și plăceri lumesti, animate doar de dorința ieftină a parvenirii? De ce, această disperată încercare de reconstrucție a fazei teologice a culturii noastre, tocmai astăzi când nimbul tradiției a început să fie mâncat de vâcolaci? Nu li se pare prelaților noștri, că simbrășii condeiului prostituiază sentimentele religioase ale mulțimii, prin practica unei morale plate și minore, în care ideea sacră a altarului se împletește scabros cu senzualitatea primară a haremurilor orientale? Poate o credință religioasă constituie temelia unui program politic? Vor putea oare preoții să se transforme în gardiani militanți și săngeroși ai ordinii constituite fără a se face odioși?

Un prieten sceptic, căruia îi place să glumească cu întâmplările omenesti, formula acest program politic și social, cu temeuri religioase, care ar putea fi militat de slujitorii lui Dzeu.

1. Vot colectiv de sărăcie.
2. Cerșitul și pelerinajul, care în termeni lumesti se chiamă vagabondaj.
3. Desvoltarea industriei religioase: policandre, lumânări, iconițe, patrafire etc.
4. Comercializarea superstițiilor populare.
5. Invățământ religios, magie, chiromanție.
6. Asceză pentru proști.
7. Post permanent.
8. Dragoste nemărginită pentru apușii vreozi, ctitori de mănăstiri și lăcașuri sfinte și robia materială și spirituală a mulțimilor.
9. „Haos cu puncte cardinale și puncte cardinale în haos“.
10. Libertatea absolută a șefilor de profesiune intelectuali, de a preleva un venit în temeiul titlului lor de noblete spirituală, pentru practicarea deliciilor vieții.

11. Respectul pentru ierarhia valorilor, consacrată de bunul Dzeu. Toate acestea, sublinia prietenul meu, pentru folosul unor pungași pioși, obișnuți a fi hrăniți din comorile clericale.

La apelul protipendadei religioase lipsită de busolă, pentru apărarea „credinței“ invadată de curente „anarhice“ și pentru cucerirea mulțimilor flămânde, derbedei, scrisului gras plătit, sunt gata oricând să strige: prezent. Dar conducătorii spirituali ai bisericii, uită un lucru: că îndreptând oștea gândurilor lor pe linia cotidianului, se vor sfărâma la atingerea cu valurile impetuose și mereu schimbătoare ale vieții. Credința lor slabă de păcat, nu va putea rezista atacurilor îndreptate în contra lor de săgețile înveninate ale lui Satan. Metoda prozelitismului religios, este astăzi desuetă. Într'o epocă de răsturnare a tuturor valorilor mirosul de smirnă și tămâie, nu mai poate excita decât nările umflate ale fericiților vieții. „Înzadar, spunea Kautsky în studiul său, „Revoluția socială“, se încearcă prin predici morale, să se inspire muncitorului englez o concepțiune mai înaltă a vieții, sentimentul unor nobile eforturi. Etica proletarului, decurge din aspirațiile sale revoluționare; ele îi dau mai mult forță și înălțare. Ideea revoluției a ridicat proletariatul, din decădere“. Și la aceste tendințe aproape universale, biserica oficială răspunde cu ritualul consacrat, gol de conținut etic și cu vulgara presă clericală, menită să militeze o neserioasă medievizare a societății, cu ierarhii și trepte sociale.

Dealtfel, cu cât crezurile sociale au mai mulți dușmani, cu atât ies mai întărite din luptă, cu atât triumful lor este mai asigurat. Presa clericală este antidemocratică. Democrația socială și politică nu poate decât să profite pe urma atacurilor noilor ei dușmani. Noi salutăm presa clericală, pentru că ne place lupta.

Petre Țuța.

Nodul gordian al politicii internaționale.

**Germania nu mai plătește și susține că a achitat în întregime
contul reparațiilor.**

**Franța face o dovadă oficială că Germania îi mai datorează încă
60 miliarde franci aur.**

*Cât a plătit în mod real Germania dela 1918 până la 1931
când a intrat în vigoare moratoriul Hoover?*

În perioada de după război, nici o problemă nu a agitat în mai mare măsură cercurile diplomatice internaționale, ca aceea a reparațiilor pe cari Germania trebuia să le plătească Aliaților. În discuția acestei chestiuni s'au amestecat rând pe rând toți specialiștii noului și ai vechiului continent, cercând să ajungă pe cale de arbitraj, la cele mai bune soluțiuni pentru ambele părți.

O vreme oarecare, Germania și-a dat toate silințele ca să plătească, dar ca un revers al crizei generale care a făcut globul pământesc într-o centură de miserie, moratoriul Hoover din vara anului 1931, a dat deplină justificare obstinațiunii prusace, de a refuza plățile cari mai erau scadente.

Din acel moment Germania a adoptat o atitudine de patentă dublicitate. Ea se declară:

1. Incapabilă de a mai plăti chiar și cea mai mică sumă în contul reparațiilor.

2. În același timp pornește o campanie metodică pentru a demonstra întregii lumi, că ea nu numai că nu mai datorează nimic aliaților, dar a plătit chiar mai mult decât se prevăzuse la încheierea păcii.

Care era datoria de război a Germaniei.

În 27 Aprilie 1921 conferința reparațiilor adunând toate datele asupra plăților, al căror obiect putea fi Germania, a stabilit suma astronomică de 132 miliarde mărci aur. În acestea se cuprindeau și cele 80 de miliarde, cari reprezentau valoarea în capital a pensiunilor și a rentelor de război.

Lăsând această sumă din urmă la o parte din calculul nostru, Germania ar fi trebuit să mai verse 52 de miliarde mărci aur. Or și din acestea 22 miliarde au fost calculate pentru pagubele cauzate de către Germanii proprietăților publice din teritoriile ocupate, pagube pe cari în conformitate cu nota Lansing din 15 Nov 1918, Germania nu le-a recunoscut, ea neobligându-se să plătească decât pagubele cauzate proprietăților civile. Lăsând deci și aceste 22 de miliarde la o parte, mai rămânea în contul Germaniei un sold de 30 miliarde mărci aur.

Franța a cheltuit pentru refacerea teritoriilor sale devastate peste 100 de miliarde franci francezi, ceea ce face 17 miliarde mărci aur. Din soldul de 30 miliarde aceasta este partea pe care ar fi trebuit să o primească Franța, restul de 13 miliarde revenind celorlalți aliați.

Dacă într'adevăr până la moratoriul Hoover, Germania ar fi vărsat aliaților cule 30 de miliarde, din cari 17 au revenit Franței, atunci s'ar mai putea ridica vre-o pretențiune față de fosta împărăție a lui Wilhelm?

Numai că Germania nu a plătit stăt cât pretinde ea.

Calculul german asupra plăților făcute.

Teza oficială a Germaniei susține că din 1918 și până la 31 Iulie 1931, data intrării în vigoare a moratoriului Hoover, s'au plătit aliaților nu mai puțin decât 37,6 miliarde mărci aur, deci cu 7,6 miliarde mai mult decât ar fi trebuit. Puțin o importă dacă Franța a folosit aceste vărsăminte pentru a-și plăti datoriile ei de război față de Statele Unite și de Anglia. Germania se consideră achitată.

Calculul francez.

După art. 235 al tratatului dela Versailles, până la 1 Mai 1921 Germania trebuia să plătească Aliaților 21 miliarde mărci aur. Nu a plătit decât 7,560 milioane.

Dela 1 Mai 1921—31 Dec. 1922 trebuia să plătească 4,872 milioane mărci aur dar n'a plătit decât 2,878 milioane.

În 1923—24 a plătit 894 milioane mărci.

În perioada de aplicare a planului Dawes (dela 1 Sept. 1924 până la 1 Sept. 1929) Germania a plătit 7,970 milioane mărci aur.

În perioada de tranziție, dela 1 Sept. 1929 până la 1 Mai 1930 a plătit 1,930 milioane mărci.

În perioada funcționării planului Joung (dela 17 Mai 1930—31 Iulie 1931) încasările făcute prin Banca Internațională a reparațiilor sunt de 2,120 milioane mărci aur.

A plătit deci până în ziua de azi, 22,3 miliarde mărci aur pentru aliați și nu 37,6 miliarde cât susține teza germană. Diferența între cele două calculări este de 15,3 miliarde mărci, ceea ce face aproximativ 90 de miliarde franci francezi.

De unde provine această diferență.

Începând cu anul 1923, conturile sunt cu aproximație aceleași atât la francezi cât și la Germani. Diferența este deci a se căuta în perioada anterioară.

Intr'adevăr ea rezidă în perioada dela 1928—1922 când Germania nu a

plătit decât 10,4 miliarde mărci prinzând totuși că a plătit 25,1 miliarde.

Pentru a înțelege această exagerare, trebuie să știm că comisia reparațiilor, nu a trecut la contul Germaniei decât prestațiunile și transporturile lichide, cari puteau fi socotite ca plăți efective de reparațiuni. Or Germania a încorporat aici și valoarea arbitrar fixată de către ea a bunurilor imobiliare cari se află în teritoriile cedate aliaților pe urma războiului.

Acest fel de a calcula nedreptățește mai ales Franța, care până la moratoriul Hoover n'a primit din cele 22,3 miliarde plătite de Germania decât 8 miliarde 150 milioane mărci aur, reprezentând abia 37% a plăților făcute de către Germania, cu toate că procentual Franța căreia din 30 miliarde îi compet 17, trebuia să primească cel puțin 50%.

Astfel Franța nu a primit nici măcar jumătate din ceea ce a cheltuit ea cu refacerea regiunilor devastate mai ales dacă avem în vedere faptul că a trebuit să plătească și ea 10 miliarde franci francezi în contul datoriei pe cari le avea față de Aliați.

A rămas deci cu 40 de miliarde franci francezi pe cari i-a primit dela Germani. Pentru a-și completa suma pe care a cheltuit-o cu refacerea regiunilor devastate, mai trebuie să primească dela Germania 60 miliarde franci francezi.

Bineînțeles în cazul că Franța nu va fi obligată să mai plătească nici o datorie Statelor-Unite și Angliei. Căci altfel nota Germaniei se urcă din nou.

T A B L O U

No. crt.	Perioada de plată	Calculul german	Calculul Emisiei Reparatiilor făcut de d. Gilbert Parker și de Banca Internațională a Reparatiilor	Partea primită de Francezi
1	1918—1922	25.100	10 400	2 090
2	1922—1924	1 400	9 0	880
3	1924—1929	8 000	8.000	3.950
4	1929—1930	1.000	1.000	570
5	1930—1931	2 100	2.000	960
		37 600	22 300	8 150

Comparativ al vărsămintelor germane în contul reparațiilor, dela 1918—Iulie 1931, când a intrat în vigoare moratoriul Hoover, oglindind teza germană și franceză.

* * *

Dupăcum reiese din acest tablou, aproape tot ceea ce trebuie să mai plătească Germania Aliaților, revine Franței, care nu a primit decât jumătate din cele 17 miliarde mărci aur (în valoare de 100 miliarde franci francezi) cari îi compet cu titlu de

reparațiuni.

Datele acestui reportaj sunt luate dintr'o revistă franceză care se bucură în toate cercurile internaționale de cea mai desăvârșită obiectivitate.

L. H.

... pentru oraș, satul înfățișează spiritul static și retrograd al țării; pentru sat, orașul e mormântul vieții naționale.

Conflictul e permanent. Drama e tot mai întunecată.

Orașul a adus sarcini de vreascuri sub stâlpul lui Savonarola și al lui Huss, satul a adus inocența și curajul Ioanei d'Arc. Orașul a dat pe Ana, pe Caiafa și fariseismul îndârjit din care au ieșit cutremure și revoluții, satul a dat pe Iosif, pe fecioara Maria și pe divinul poet dela Evangheliile.

Din sat ne va veni totdeauna sănătatea și puterea.

... veacul de aur, care nu este o himeră, e legat de visurile și puterea satului.

Transformați în raze întunecate de acolo, și veți vedea deslușit zăcămintele de preț ale sufletului popular, izvoarele puterii noastre.

Studii politice — E. Boutmy.

„Considerațiuni asupra suveranității poporului“

de TH. Z. RUSU.

Suveranitatea poporului este o formulă compusă din trei abstracțiuni: popor, suveranitate și ideea ordinii conducătoare de acțiuni libere.

Autorul M. Boutmy recurge la luminile științei pentru a arăta întrucât această formulă cât și aplicările ei practice corespund așteptărilor celor setoși de justiție socială.

După ce autorul ne-a introdus în domeniul metafizic, ne-am dat seama cât e de greu — nu să aplicăm, ci — să concepem, o formulă care având rădăcinile sale în lumea transcendentului totuși să se poată pune în armonie, cu tendințele imediate și contingente ale oamenilor, în raporturile lor cu societatea, statul, într'un cuvânt, cu autoritatea.

Nimic mai dureros ca dezacordul pe care-l constatăm, între omul esențialmente intelectual perfectibil, vesnic în căutarea bunului și a frumosului pe deoparte și omul obișnuit, omul cetății, pe de altă parte. Rațiunea pură ne dă normele satisfacerei afectivităților noastre sufletești, aceste norme rămân, însă, parțialmente sau în întregime inaplicabile din cauza discordanței dintre „eul“ rațional și cel fiziologic, dintre spirit și materie speculațiunea intelectuală și realitatea condițiilor de viață.

Această rezervă făcută nimic nu ne împiedică ca să cercetăm întrucât formula, suveranitatea poporului, satisface, prin aplicările sale, aspirațiunile legitime ale societății progresiste.

În depărtata antichitate religia este depozitara exclusivă a autorității. Cetățeanul din timpul lui Pericles nu-și poate imagina altă autoritate decât cea divină, și nu are conștiință că el participă la formarea statului.

Statul e tot, individul nimic. Chiar democrația veche, nu cunoaște alegerea decât pentru căpeteniile ostilor.

Sortul va decide, pe cine, legea imuabilă, legea divină hotărăște a pune în fruntea destinului cetății.

E mai democratic să te bizui pe alegerea Puterii infinite de înțelepte decât pe-a poporului efemer și meschin. Sortul e democratic, alegerea e aristocratică.

În cursul secolilor ideea suveranității poporului a progresat în detrimentul suveranității de ordin divin, așa că lui Rousseau nu-i rămânea decât să ne dea câteva indicațiuni practice cu privire la sufragiul universal. Publicul de la 1789 își formează convingerea că regalitatea și aristocrația sunt forme de guvernământ detestabile și va căuta cu orice preț să le înlăture pentru a le înlocui cu guvernul născut din ideea suveranității poporului.

În filosofia dreptului, suveranității poporului îi corespunde sufragiul universal. Să vedem dacă sufragiul universal așa cum se practică îndreptățește echivalența pe care filosofia i-o atribuie.

Principiul suveranității poporului prin sufragiul universal se aplică în statele parlamentare.

Ei bine, alegătorul nu-i suveran de fapt decât în clipa votării. El alege deputați și senatori, cari vor forma parlamentul. Președintele republicii care este ales de popor abia în al patrulea grad, alege pe președintele consiliului, acesta la rândul său se înconjoară de miniștri și împreună alcătuiesc guvernul.

Guvernul numește funcționari fără ca să consulte voința poporului. Prefecții prezintă exemplul clasic.

Timp de patru ani de zile guvernul n'are a se preocupa de voința poporului (Urmare pe pagina 4-a)

(Continuare din pagina 3 a)

lui. Pot interveni evenimente, schimbând opinia publică, cu toate acestea atât timp cât mandatul nu a expirat guvernul nu-i obligat să țină seama.

Singurul caz când poporul este reprezentat direct și în primul grad este acel al primarului dar și aici durata mandatului intervine ca să diminueze principiul suveranității.

„Increderea trebuie să vină de jos, autoritatea de sus” așa s'a pronunțat anul al VIII. Acest principiu și suveranitatea poporului metafizicește vorbind se contrazic în mod flagrant.

Pentru salvarea principiului suveranității poporului atunci când el este călcat, ar trebui imediat, prin alegere, reparat. Se știu însă inconvenientele alegerilor.

De aceea sufragiul universal nu-i decât un expedient, totuși el este și va fi preferat sortului.

Sistemul sufragiului universal contribuie mai puțin la respectarea principiului suveranității decât la menținerea și funcționarea regimului parlamentar.

Acesta, cum am văzut mai sus este departe de-a fi fidelă expresie a realizării suveranității poporului.

Din contră, prin luptele și pasiunile pe care diferitele grupuri parlamentare le deslănțue în masele poporului contribuie și mai mult la infirmarea eficacității practice a sufragiului universal, dând naștere la demagogie.

Oare sufragiul universal nu prin demagogie a ajuns acolo unde este?

Din toate argumentările autorului reiese că odată cu ajungerea sufragiului universal la locul de cinste pe care l'a căpătat, s'a câștigat de către patrimoniul intelectual al omenirii un bun foarte prețios, dar care totuși nu-i decât un belciug din lanțul care duce umanitatea spre idealul dictat de ființa noastră rațională.

Sufragiul universal se mai poate privi din punctul de vedere al egalității politice. Aici el a produs efectele cele mai fericite atât pentru individ cât și pentru societate. N'avem decât să ne gândim la libertățile publice: a gândirii, presei, asociațiunii etc...

Dar, deși aceste libertăți să prezintă spiritului ca ceva transcendent, constatăm că ele se modulează după capacitatea și gradul de civilizație a oamenilor.

S'a spus că un burghez ar fi mai apt de a se folosi de aceste libertăți decât un muncitor.

Poate. Este cert, însă, că atât burghezul cât și muncitorul votează împinși mai mult de sentiment decât de rațiune.

Autorul încheie sperând în realizarea frumusețelor idealuri pe cari le promite formula inepuizabilă a suveranității poporului.

T. H. Z. RUSU.

Gubern de concentrare.

Se face sau nu se face, aceasta-i întrebarea. Deocamdată se tatonează terenul. Noi am fost și suntem dușmanii guvernelor de concentrare, ca fiind imorale. Într'adevăr, oricât de copleșitoare ar fi evenimentele nu putem renunța la anumite reguli de austeritate morală, a căror valoare pentru educația politică a mulțimilor este incontestabilă. Tranzacția de conștiință și program cu adversarii ireductibili de ieri, nu va avea decât un singur efect cert: haosul în sufletul masselor. Și pentru noi democrații, masele contează mai mult decât combinațiile savante ale laboratorului politic. Cu atât mai mult, nu putem admite acest compromis umilitor, cu cât acest compromis urmează unor întâmplări politice față de care am avut o netă atitudine dela început. Într'un regim parlamentar sincer, guvernele sunt simple rezultate ale configurației politice realizate în urma consultării corpului electoral, prin alegeri libere. Repetăm formula, câtă vreme mai este respectată, cel puțin de ochii lumii, în aceasta țară. Și-apoi, în curând vom inaugura o mare bătălie politică, care prin firea ei exclude târguială.

Standard de iloți!

— Cum sunt salarizați funcționarii publici. —

Înțelegem perfect de bine că în aceste vremuri de cumplită criză și de perturbațiuni financiare catastrofice se cer sacrificii generale. Toată lumea este de acord în aceasta privință. Dar nimeni nu mai poate și vrea să înțeleagă, de ce sacrificiile acestea depășesc limitele admisibile, ieșind din sfera rațiunii și de ce se merge cu tăierile în carne vie până la distrugerea fizică a funcționarilor publici! Prin ce se poate justifica degradarea morală și fizică la nivelul standardului iloților? Credem că și zulucașii se bucură de un standard mai urecat decât cel mai select corp tehnic al nostru, inginerii din serviciile publice. Nu se mai ține oare seamă de importanța funcțiunii tehnice, de marea răspundere, efortul și riscul ce comportă funcțiunea tehnică, cum arată memoriul Agirului? O inferiorizare nu poate să servească ca stimulent într-o activitate care reclamă condițiunile sus citate.

Dar cam aceleași stări le întâlnim pretutindeni. Cum să funcționeze aparatul administrativ în asemenea con-

dițiuni? Până unde se va mai merge cu comprimarea strictului necesar al unor exigențe materiale și morale reduse deja aproape la zero? Dacă funcționarii publici formează armătura Statului modern, temelie aparatului de stat, atunci să ne gândim și la consecințele ce le poate avea o politică de salarizare neghioabă.

Buletinul „Agirului” publică o reprezentare grafică asupra scăderii salariilor funcționarilor publici în Europa, în care România, spre rusinea noastră, rangează la coadă. Scăderile în intervalul 1914—1930 sunt următoarele:

Belgia și Olanda 5%.
Anglia și Italia 12%.
Germania și Bulgaria 15%.
Austria 20%.
Polonia 42% și
ROMANIA 45%!

Se menționează că inginerii din Corpul Tehnic primesc azi 35—45% din salariul antebelic.

Nu distrugeți, domnilor guvernanti, temelie Statului.

De ce cerem pedeapsa cu moarte.

În numărul trecut al „Chemării” confratele **Gh. Bob** a pus net problema reintroducerii pedepsei cu moartea, în România.

Oricât s'ar părea de retrogradă această sancțiune capitală — mai ales în svâcnirile programatice ale noii generații — ea corespunde unei necesități sociale, care în stările actuale dela noi, este mai stringentă ca oriunde și ca niciodată.

Acestei necesități sociale, singura care legitimează complet sistemul penalității moderne, trebuie să-i jertfim toate argumentele împotrivrării noastre filosofice ori poate și mai puțin: sentimentale.

Când în fiecare zi paginile ziarelor noastre abundă în asasinate, când abia se potolește alarma stărnită în jurul unei crime înfiorătoare și mâini noui de bestii sucece cuțitul în bergea cetățenilor, putem să ne retrănsăm într-o pasivitate vinovată, fără să organizăm apărarea vieților noastre?

Când sângele gâlgâind al semenilor noștri și mâine poate al nostru, este împrăscat ca o limonadă pe podele, cu acea ferocitate care-ți sgâlțâie nervii, poate societatea să-și încrucieșeze mâinile și să nu ia măsurile cele mai eficace pentru conservarea și liniștea ei?

Nu este locul aici, să facem un studiu complex al pedepsei cu moarte în stadiul actual al doctrinei și legislațiunii penale.

Nici să invocăm toate argumentele pro și contra ale celor două tabere adverse, ale conservatorilor și aboliționiștilor, cari se întrec într-o dovă și negarea legitimității pedepsei cu moarte. Aceasta au făcut-o așa de magistrul, începând dela Bojeto și Tomas Morus, Beccaria, Emil de Girardin, Garraud, Enrico Ferri și alții.

Tendința noastră este deocamdată de altă natură.

Ea urmărește sesizarea acestei probleme, aducerea ei în actualitate și integrarea ei în conștiința socială, care singura este proprie a indica reintroducerea ei în legislația noastră penală.

Totuși, nu credem inutil, dacă vom reda în concluzie argumentele părților pedepsei cu moarte, subliniind în același timp că majoritatea penalistilor admit pedeapsa cu moarte, ca o măsură extremă și excepțională, pentru următoarele motive:

1., este just ca cel care a luat viața unui om cu știința și cu voința — să primiască aceeași pedeapsă.

2., este necesar ca societatea să so apere, împotriva inșilor incorrigibili, cari prezintă o persistentă primejdie

pentru siguranța și liniștea socială.

3., pedeapsa cu moarte — selecțiunea artificială cum îi spune E. Ferri — este singura formă de eliminare sigură, fără posibilitatea de evadare și implicit de recidivă, a inadaptabilității.

4., este morala și utilă, pentru că este mult mai uman să strășești ca mai repede cu niște incesirabili — cari oricum sunt oameni — decât să-i condamnăm unei segregățiuni perpetue în penitenciar sau oca, supunându-i unui regim celular, de neurastenizare și imbecilizare completă; în plus sa sporești impozitele cetățenilor onești pentru nevoile de locuință, hrană și pază a unor vrăjmași permanenți ai societății.

5., este pedeapsa cea mai intimidantă, întrucât — cum susține Garraud — când vrei să pui cel mai mare obstacol unei acțiuni, trebuie să ameninți, cu cel mai mare rău. Or, pierderea libertății nu este răul cel mai mare, ci acesta este pierderea vieții.

Nu putem sfârși aceste considerații fugare, fără a aminti aici opinia dlui **dr. Traian Pop**, eruditul prof. de drept penal dela Universitatea din Cluj. Iată ce spune d. prof. Tr. Pop:

„Civilizația și progresul sunt hotărât împotriva pedepsei cu moarte. Sub acest raport nu se poate pleda pentru ea. Dar chestiunea nu poate fi privită sub raportul filosofiei, științei penale sau sentimentalismului ci strict sub raportul utilității, oportunității. Când utilitatea, adică necesitatea apărării sociale, o reclamă, va trebui să aprobăm existența ei, oricât ar fi aceasta un contradicție cu principiile și sentimentele tale fundamentale. Vei lăsa să se prăbușească o organizație socială, pe care ai fi putut-o salva cu măsura drastică a pedepsei cu moarte, pe motivul, ca nu voinști să vii în contradicție cu sentimentele tale profunde?”

Aceste argumente sunt mai tari și pentru România, decât argumentul „moravurile blânde” etc. Chiar pentru România argumentele de mai sus au tărie și mai mare, fiindcă îi lipsește penitenciarul și alte condițiuni necesare ca să poată executa eliminarea completă și în altă formă sigură”.

Credem că e inutil să mai stăruim. Suntem înfiorați până în măduvă de horecâitul macabru de sânge, împrăscat cu regularitate de cuțitele bestilor, în ultima vreme. Mai stringent ca oriunde și ca niciodată, necesitatea apărării sociale pretinde introducerea fără întârziere, a pedepsei cu moarte în România.

Bazil Gruta.

Zorii industrializării.

Interviewul dlui Vasilescu Karpen.
Un ministru care-și apără resortul.

Complicațiile ce s'au ivit în ultimul timp în jurul executării tratatelor comerciale, măsurile vexatorii și restrictive decretate peste noapte de dieriși parteneri și tendința generală spre autarhie, par a li desmeca și cercurile noastre oficiale. Gilașurile oamenilor competenți au răsunit în pustiu. Faptele concrete, datele statistice indubitabile, argumentele cele mai convingătoare, prin care se demonstra necesitatea unei noi orientări a politicii industriale și comerciale românești, toate iaolaltă n'au avut darul sa trezească la realitate somnolentele cercuri oficiale.

Aproape pretutindeni înălțea concepții înguste, conuzii și aceea dezolantă lipsa de perspectivă, care ucide orice elan, orice tendință spre progres. Au trebuit să vina zguduitoarele lovituri din partea Ungariei, Cehoslovaciei, Austriei, Angliei etc., șicanele de tot felul, menite să stârnească exportul nostru în aceste state pentru ca să ne trezim din letargie și sa hotărâm abandonarea atitudinii contemplative și lichidarea concepțiilor de ruralism sentimental.

Interviewul d-lui ministru Vasilescu-Karpen, acordat ziarului „Neue Freie Presse” merita cea mai mare atenție, căci el exprima hotărât concepția sănătoasă în materie de politica industrială și comercială și trasează unica cale de evoluție economică înrăscă a României. Concluziunile d-lui Vasilescu-Karpen sunt rezultatul logice al unei mature chibzuinți, expresia unei convingeri, câștigată în urma examinării minuțioase a conștiinței economice mondiale și a situației specifice țării noastre. **Le face, un ministru care-și apără resortul și interesele grupului economic de sub obiectivul său.** Iată un șef al departamentului industriei și comerțului care arată bunăvoința pentru ramurile de activitate economică ce le supraveghează și îndrumă. Căci până acum, iar Domnului, aproape toți miniștrii de industrie și comerț au dovedit suficiență osulitate și nepăsare față de suptuși lor, făcând tot felul de politica, numai industria și comerciala nu.

Dl ministru Vasilescu-Karpen spune în rezumat următoarele:

„**Împotriva părerii unei minorități a poporului român, procesul de industrializare nu va fi împiedicat. Continuarea acestuia se impune din mai multe motive.**

Exportul produselor agricole întâmpina dificultăți tot mai mari. Înjgheburarea unui front unic, realizarea regimului preferențial au eşuat. De aici, rezultă:

1. **România trebuie să piaseze o cantitate mai mare de produse agricole în interiorul țării. Pentru această avere însă nevoe ce o clasă consumatoare orăștească, care se poate forma numai prin industrializarea și dezvoltarea industriei.**

Asta este atât de clar, încât și cel mai de rassa țaranist trebuie să admită că este singura cale pentru sporirea consumației interne, industria rămânând singurul deșeu pentru brațele ce se vor elibera în agricultura pe urma treptate și inevitabile mecanizări a economiei rurale.

2. **România nu trebuie să uite în toate fazele politicii sale economice că este o țară debitare. Din bugetul pe 1932 o treime merge pentru plata datoriei externe. Avem deci nevoe de o balanță comercială activă. Cu cât exportul agricol scade, cu atât mai mult trebuie încurajată industria, pentru a asigura un solș activ bilanței noastre comerciale prin reanșarea importului.**

Aici rezidă cheia situației, pe care nu o înțeleg sau nu vor să o înțeleagă industriafobi. Căci România a fost constrânsă să urmeze aceasta cale de politica comercială a altor state. Orice ban ce trece granița fără compensație, este o pierdere quadrupla pentru noi.

Se poate să mai vină vremea când România va fi țară grănoasă Europeană, dar niciodată ca să va mai fie țara pur agricolă.

Aceasta este și credința noastră. Progresul nu poate fi înrânat; tehnica trebuie să-și urmeze cursul și să-și reverse binefacerile.

I. M.

Cronica sportivă

Hockey pe Ghiță.

B. K. E. B-pesta -- Universitatea 7:0 (2:0, 5:0, 0:0)

Vineri după masă s'a jucat pe patinoarul din Parc, primul match internațional de hockey pe ghiță. Universitatea a găzduit echipa campioană a Ungariei, pe B. K. E. din Budapesta.

După obișnuitul salut, echipele s'au aliat după cum urmează: B. K. E.: Kramer—dr. Barna, dr. Lator—Jeney, Weimer, Blazejovsky. Schimb: gr. Re-vay, Margo.

UNIVERSITATEA: Cuti (Budnei)—Sabău, Orban—Eremia, dr. Hirsch, Buga.

Dela început budapestanii se dovedesc mult superiori clujenilor cari reușesc în primele minute să se apere cu succes. În prima treime ungurii se mulțumesc cu două goaluri marcate de

Jeney. Treimea a doua aduce superioritatea covârșitoare a ungarilor, soldându-se cu cinci goaluri marcate în poarta slab apărată de Cuti. Ultima fază a jocului se termină la egalitate, grație intrării lui Budnei, care a apărat fără greșală.

Cei mai buni dela B. K. E. sunt Jeney și Blazejovsky, apărarea n'a avut prea mult de lucru.

Funcțiunea de arbitru a îndeplinit-o d. Fr. Hinder din Budapesta, cu absolută imparțialitate.

Miercuri după masă budapestanii vor juca din nou la Cluj cu Universitatea. Să sperăm că de astă dată studenții vor scăpa cu un rezultat mai onorabil.

Cât mai mult sport în orele libere:

Pentru că jumătate din păcatul original se poate răscumpăra; în ceea ce privește corpul, prin sport.

Pentru că sportul este tocmai contrariul războiului.

Și pentru că totuși el antrenează pentru victorie.

Pentru că trăim în epoca în care trebuie să se demonstreze că națiunile create sau întregite prin tratatul dela Versailles, au și mușchi.

Căci există un progres bine stabilit în sport. De treizeci de ani de când au fost redate jocurile olimpice, nici unul din acei cari au câștigat cursa Marathonului, nu au murit încă.

Pentru că dacă viața nu e un sport, — sportul e viață!

ULTIMELE ȘTIRI

Un nou record francez. Jean Taris faimosul înotător francez a bătut recordul național de natație la 500 m. realizând un timp de 6 m. 10 sec. 4'5 Il despart 2 sec. 2'5 de recordul mondial deținut de svedezul Arne Borg.

Gală de scrimă la Sibiu. Dl general de divizie Virgil Economu actualmente comandantul corpului de armată din Sibiu, a organizat pentru Sâmbătă o gală de scrimă la care au participat și trăgătorii bucureșteni.

Championatul Franței la 1500 m., alergat aparține mai nou lui Leon Anaglia în vârstă de 45 ani cu un timp de 2 m. 37 sec.

Moși Spakov, campionul României la toate categoriile de box a lansat la Paris o provocare tuturor semigreilor din Europă.

Lucian Popescu își va apăra la 8 Februarie titlul de campion european la categoria muscă și cocoș împotriva lui Eugene Huat.

„Crisana“ din Oradia și-a ales un nou președinte în persoana d-lui dr. Gherman.

În curând va apare la București organul oficial al Uniunii federațiilor sportive. Organul va purta numele de *Monitorul Sportiv*, pe care toate cluburile vor fi obligate să-l aboneze.

Sortarea întâlnirilor pentru *Cupa Davis* se va face Luni, în 2 Februarie la Palatul Elisée în prezența președintelui republicii franceze și a reprezentanților diplomați ai statelor participante.

Ottawa, renumita echipă de hockey din Canada și-a terminat bilanțul turlei europene cu următorul bilanț: 32 matchuri jucate, 30 câștigate, 2 nule. (Cu Franța și Svedia). A marcat 192 puncte 18.

Turneul în Franța al echipei olandeze C. A. O. a mai înregistrat o victorie de 5:2 contra combinatei din Lille.

Un nou record mondial feminin a realizat doamna Dorothy Frainey, care a fugit distanța de 500 m. în 54,8 sec. Faptul a avut loc în Oconomowa (America).

Campionatele naționale de scrimă vor avea loc în acest an în zilele de 8 și 9 Iunie la București.

Echipa română de bob a sosit la Lake Placid pentru a participa la jocurile de iarnă olimpice.

44% din atleții francezi sunt însurați. Încă o dovadă că necazurile fizice pe oameni.

Comitetul Federației Române de Box a ales pentru anul 1932 de președinte pe d. col. dr. Lascăr, de vicepreședinte pe dnii J. H. Otetelesanu și N. Papageorghe. Secretar general este d. C. Murgășanu.

B. K. E. (Budapesta) — Tennis Club (București) 3:0.

Duminecă după masă s'a disputat pe patinoarul artificial din Capitală un interesant match de hockey pe ghiță între echipele B. K. E. din Budapesta și Tennis Club din București, campioana României. Asistenți 2000 de spectatori. Budapestanii după un joc frumos au reușit să se dovedească superioritatea și față de echipa campioană a României.

Oaspeții au dovedit mai multă rutență decât echipierii Tennis-clubului iar jocul lor de ansamblu a fost mult mai spectaculos. Remarcăm dintre ei pe portarul Kramer, Lator și Jeney.

Dintre bucureșteni s'au distins portarul Rațiu, Cantacuzino și Grant. A arbitrat d. Danielopol.

Succesul studenților clujeni la campionatele inter-universitare de sky.

Dumineca trecută s'a alergat la Predeal prima probă a campionatele interuniversitare de sky. Pe distanța de 25 km. alergătorii „Universității” din Cluj au obținut un strălucit succes clasându-se în primele trei locuri de frunte:

1. Iasamentul a fost următorul: 1. Bodeanu Eremia (S. S. S. U.) 1 oră 51 m. 50 sec.
2. Faur Lucian (S. S. S. U.) 1 oră, 55 m. 2 sec.
3. Olteanu Ilie (S. S. S. U.) 1 oră, 55 m. 15 sec.
4. Frațian Alex. (I. S. E. F.) 1 oră, 58 m. 55 sec.

Noi recorduri mondiale.

Recorduri noi mondiale ale lucrătorilor s'au bătut de curând la Budapesta.

Austriacul Haalik a parcurs 100 m. în 1 m. 0 sec. 2/5 și Bayer a parcurs 100 m. brasse în 1 m. 17 s. 3/5.

— Recorduri mondiale feminine au fost bătute în America. La New-York, Miss Eleonore Holm a înotat 150 m. spate în 1 m. 53 s. 4/5, iar la Sydney, australiana Clara Dennis a parcurs 200 m. brasse în 3 m. 8 s. 6/10.

Praga: Sparta—Admira 7:2. Reprezentativa Ungariei—W. S. C. 3:0.

Jugoslavia—Kispest 5:2 (4:1).

— Situația campionatului național al Italiei. După ultimele matchuri jucate, în fruntea campionatului național italian se află Bologna, care după 16 ture și-a asigurat 28 de puncte. Cu patru puncte în urmă figurează Juventus, urmează apoi Roma, Torino, Florentina, Ambroziana, fiecare cu câte 20 puncte.

Campionatul de ping-pong la Cluj se începe în ziua de 2 Februarie. Vor participa și concurenți dela București.

Programul Jocurilor olimpice dela Los Angeles.

Probele olimpice se vor desfășura între 30 Iulie și 14 August.

Cel mai important eveniment sportiv al anului îl formează de bună seamă jocurile olimpice, cari se vor desfășura în cursul verii la Los Angeles în America. Adjudecând Americii organizarea celei de a X-a reuniuni olimpice, Comitetul Olympic central a satisfăcut o veche dorință a celor de peste Ocean, dornici a dovedi vechiului continent că nu sunt mai prejos nici în ce privește organizarea jocurilor sportive.

Americanii au făcut chestiune de prestigiu din organizarea jocurilor olimpice jubulare și s'au trudit deci să întrecă în proporții toate jocurile de până acuma. Probele olimpice se vor desfășura la Los Angeles, într'un stadion enorm, capabil să primească 105.000 de spectatori, amenajat cu toate anexele necesare înotului, scrimii, gimnasticii, ciclismului și canotajului.

Serbarea de inaugurare, care cuprinde parada drapelului și actul solemn al jurământului Olympic, va avea loc Sâmbătă în 30 Iulie. Jocurile se închid cu o nouă paradă la 14 August.

Programul propriu zis nu începe decât Duminecă în ziua de 31 Iulie și cuprinde probe de atletism pe stadion și scrimă în sala de arme.

1 August: Atletism, scrimă, lupte greco-romane, ciclism și hockey.

2 August: Atletism, scrimă, luptă, ciclism, hockey și pentatlonul modern.

3 August: Atletism, scrimă, luptă, ciclism, hockey și pentatlon.

4 August: Atletism, scrimă, luptă, ciclism, hockey, tir.

5 August: Atletism, scrimă, hockey, pentatlon, yachting.

6 August: Atletism, cross-country, scrimă, înot, water-polo și yachting.

7 August: Atletism, maratonul, scrimă, înot, water-polo, yachting.

8 August: Gimnastică, hockey, scrimă, înot, water-polo.

9 August: Scrimă, înot, canotaj, box.

10 August: Gimnastică, scrimă, înot, canotaj, box, hipism.

11 August: Gimnastică, finala pentru hockey, înot, box, hipism.

12 August: Gimnastică, scrimă, înot, box, hipism, tir cu pistolul.

13 August: Hipism, scrimă, tir cu carabina, box, canotaj, polo.

14 August: Hipism și serbarea de închidere.

Championatul Germaniei de Iuțală.

Iată recordurile stabilite în Germania, la campionatele de patinaj:

500 m. Sandner 47 sec. 8'10; 1500 m. Barwa, 2 m. 33 sec. 6'10; 5000 m. Barwa, 9 m. 12 sec. 1'5; 10,000 m. Barwa, 18 m. 48 sec. 4'10.

Recordurile lumii la patinaj.

În curând se vor disputa la Lake Placid jocurile olimpice de iarnă, cari vor cuprinde și un concurs mondial de patinaj viteză și figuri.

Credem interesant să dăm aci cititorilor recordurile mondiale de iuțală în patinaj.

Championatul lumii de iuțală la patinaj se dispută în patru probe: 500 m., 1300 m., 3000 m. și 10.000 m.

Iată acum recordurile emologate de Federația internațională.

500 m. C. Thunberg (Finlanda), în 42 sec. 6'10 (record stabilit în 1931).

1500 m. Oscar Mathisen (Norvegia), în 2 min. 17 sec. 4'10 (record stabilit în 1930).

5000 m. Ballangrud (Norvegia), în 8 min. 21 sec. 6'10 (record stabilit în 1928).

10.000 m. C. Thunberg (Finlanda) în 17 min. 17 sec. (record stabilit în 1928).

Recordul de iuțală pe un kilometru, a fost stabilit în 1930 tot de C. Thunberg, în 1 min. 28 sec. 4'10.

În campionatele de football ale Italiei conduce F. C. Bologna cu 29 de puncte după 18 matchuri jucate.

Brașovenii nemulțumiți cu rezultatul campionatelelor de patinaj.

Juriul concursului acuzat de părtinire.

Am relatat incidentul dela banchetul, care a urmat campionatele naționale de patinaj, provocat de concurenții brașoveni, cari nemulțumiți de deciziile juriului au părăsit ostentativ localul. Incidentul nu s'a oprit aici; brașovenii au dat curs plângerii lor și în presă. „Gazeta Transilvaniei” publică sub semnătura d-lui Dr. M. Suci Sibianu un violent articol criticând juriul concursului, care nu s'a menținut în cadrul strict al imparțialității impuse de regulament. Faptul că dna Dr. Pop-Leményi a fost clasată a 2-a, îndreptățește pe autorul articolului să conteste sportivitatea juriului și să ceară anularea competițiunii.

Din partea noastră avem doar atât de adăugat că pe viitor organele federale să supravegheze mai bine organizarea campionatelelor naționale și să se ferească a le mai subinchiria unor societăți cari nu sunt în stare să se ridice deasupra intereselor de club. Cele întâmplare la probele de viteză și apoi la figuri, credem că vor servi de învățământ pentru viitor.

Programul internațional de football cuprinde următoarele întâlniri de mare anvergură: 14 Februarie Italia—Elveția la Neapole; 24 Aprilie Jugoslavia—Spania la Barcelona; 1 Mai Jugoslavia—Portugalia la Lisabona; 9 Octombrie Danemarca—Scoția la Kopenhaga.

Mareșalul Averescu și Coroana

D-l Mareșal Averescu este un vechiu client al nostru. N'a mai dat de mult prin pravălie, așa că ne vedem siliți să-i reconstituim imaginea „scumpă nouă” așezându-l în fotoliul spinos al istoriei sociale a României de ieri, atunci când cu ocazia unei mari și tragice întâmplări rurale, a făcut o mică șarje în masa flămânților frământători de rodnice ogoare și mai ieri alaltăieri când ținea constituția în buzunar, pentru a o ceti atent în opoziția partidului Domniei sale prelungită până dincolo de mormânt. Am aflat prin târg, că Mareșalul se ocupă cu descifrarea simbolurilor bătrânelor culturi orientale și din când în când mai aruncă pieziș câte o sogeată boantă în vârful coroanei.

De ce și-a schimbat atitudinea Mareșalul, care este substratul adevărat, care a putut determina această puțin consolatoare rămiriță sufletească, pentru dânsul, ostaș al Marelui comandant, care i-a oferit generos bastonul de mareșal? Ni se pare stranie această nouă ipostază a sa, de răsvrătit nemângălat, proiectat pe ecranul vieții noastre politice ca un vast Don Chișot, ca un etern simbol al neputinței omenești. Procesul pare cu atât mai bizar, cu cât înapoia Mareșalului n'a rămas decât un trecut ostășesc plin de glorie și trei ciraci, rezumat extrem de condensat al voinței colective. Să fie oare Mareșalul chinuit de obsesia suveranității populare? Se simte împins spre „baricade” de avalanșa masselor dinamizate de lozincile sale „reformatoare”? Ce dorește Mareșalul?

Probabil înfăptuirea unei sincere democrații parlamentare, cu pigmenți de aproximativ radicalism. Alăt, până la o eventuală venire la cârmă. Va veni sau nu va veni, aceasta-l întrebarea, indecifrabilă ca și misticul simbol: Mane, Tekel, Fares. Poporul este nemulțumit și geme, fapt care l'a determinat pe d. Mareșal Averescu să facă mari pregătiri, pentru ca mâne să-i poată oferi spre delectare și belșug, o dulce ogopă constituțională, așa cum știe D-sa uneori când uită șgomotele stridentele ale vulgului flământ și bruma de constituție românească. Călare pe scumpa-i Rozmăntă, constituția României, D-l Mareșal a pornit la atac. O imensă și guralivă armată de copii, cântă imnuri naționale.

Ion Țăranul.

Războiul din Extremul-Orient în plină desfășurare.

Orașul Shanghai a fost distrus pe jumătate de bombe. Japonezii înaintează vertiginos spre Charbin.

Situația din Extremul-Orient devine din zi în zi tot mai critică. Intervențiile Ligii Națiunilor s'au dovedit zadarnice, conflictul chino-japonez după toate aparențele nu va putea fi lichidat decât pe calea armelor. Armistițiul încheiat Sâmbătă după masă la consulatul japonez din Shanghai, n'a fost respectat. Forțele armate au continuat lupta cu aceeași înverșunare și probabilitatea ca o sfidare îndreptată împotriva acțiunii de pacificare, moartea a secerat Sâmbătă după masă mai teribil ca oricând. Mii de cetățeni chinezi și în comparație foarte puțini soldați, au căzut victimele bombardamentului ucigător al avioanelor japoneze.

Focul s'a întins dealungul frontierei chino-japoneze, în asemenea condițiuni plecarea comisiei de anchetă a Ligii Națiunilor în Manciuria, pare un lucru de prisos.

Londra, 1. În timpul bombardamentului de Sâmbătă, unei bombe au căzut asupra concesiunilor internaționale, producând ravagiile colosale. Mai multe clădiri au fost măturate de pe suprafața pământului.

În timp ce bombele cădeau fără încetare, la consulatul englez au început tratative între delegații chinezi și japonezi pentru încetarea ostilităților. Tratativele n'au avut nici un rezultat. În cursul zilei japonezii au debarcat încă 2000 de soldați, iar chinezii au primit și ei ajutoare însemnate. Numărul vaselor de război japoneze adunate în fața Shanghaiului este de 60.

Londra, 1. Lupte înverșunate se anunță și din regiunea Charbin. Armatele japoneze au reușit să respingă coloanele chineze, apropiindu-se mult de Charbin.

Înaintarea japonezilor spre Charbin nu este văzută cu ochi buni de

Rusia, care își vedea astfel amenințate interesele sale din Extremul-Orient.

Berlin, 1. La Dortmund comuniștii au încercat să zădărnicească o adunare convocată de naționaliști. S'a produs o încăierare generală și s'au tras și focuri de revolver. Doi beligeranți au murit pe loc, iar patru în stare gravă au fost transportați la spital.

Banchetul averescan dela Turnu-Severin

Să fie vorba de o ratificare a articolelor scrise în ultimul timp de mareșalul Trei Stele în „Îndreptarea”?

Ieri averescanii au ținut să sărbătorească pe d. mareșal Averescu prin un mare banchet pe care l-au aranjat la Turnu-Severin. S'au rostit cu această ocazie tot felul de discursuri. Nu se știe încă ce a vorbit amfitrionul. D. Goga însă nu a participat la această convenire. Dsa va avea azi Luni la orele 4 audiență la Palat. Cu un tren de noapte d. Averescu a plecat aseară la București pentru a-l întâlni înainte de audiență pe d. Goga.

Nu de altă, dar d. Mareșal nu prea are de prezent șanse de a ajunge la audiență.

D. Gheorghe Brătianu s'a întors ieri acasă din călătoria întreprinsă de dsa în streinătate. La gara de nord a fost așteptat de prietenii dsale care i-au făcut o intimă manifestație. În cursul acestei săptămâni d. Gheorghe Brătianu va fi primit de către M. Sa Regele în audiență.

ULTIMA ORĂ

Germania își recapătă Colonile?

PARIS, 1. „Dépeche de Toulouse” ziarul francez care a luat partea Germaniei în chestia reparațiilor, publică un nou articol în care susține că ordinea economică nu se va putea stabili în Europa dacă Germania nu-și va recapăta coloniile, în speță Congou-l și Cameroun-ul.

Această atitudine defetistă a oficiosului radical socialist a produs o mare stupeoare în toate cercurile politice.

BULETIN EXTERN.

Dela A. Briand la Pierre Laval.

Plecarea dlui Aristide Briand dela Quai d'Orsay marchează data fixă dela care în politica externă a Franței — fără a se fi modificat scopurile — obvine o radicală schimbare. Se inaugurează sistemul ce obligă la respectarea semnăturilor date și angajamentelor luate de bună voie — și se sfârșește cu politica de concesiuni.

Suntem siguri că Briand a trecut dintr-o concesiune în alta cu speranța că prin mijlocul acesta se va ajunge mai ușor la netezirea obstacolelor ce stau în calea bunei înțelegeri dintre statele altădată dușmane. Din nefericire bunele sale intențiuni au fost greșit interpretate. În loc ca „cei de peste Rin” să răspundă prin acte ce ar fi putut consolida prietenia franco-germană au profitat de toate ocaziunile pentru a scăpa din strânsoarea obligațiilor luate. Dovada o fac cu prisosință actele și declarațiunile oficialilor dela Berlin. Pe când în parlamentul Franței un Aristide Briand propaga pacea și sfîntenia tratatelor, peste Rin defilau tropotind cadentat „căștile de oțel”.

Astăzi d. S. Laval a luat locul celui mai experimentat ministru de externe, și a fost silit să facă aceasta — fiind singurul mijloc de a înăbuși murmurale din Parlament și a înlătura neliniștea opiniei publice franceze.

Guvernul Laval a putut obține încredere numai fiind înlăturat Briand și rostind, cu tărie necunoscută până acum, dorința fermă a Franței de a nu mai ceda nimic de a-și menține toate drepturile ce-i sunt conferite prin tratatele de pace sau acordurile ulterioare.

Scopul rămâne același — este pacea — mijloacele diferă. Briand voia uitarea și ertarea trecutului, Laval cere repararea trecutului prin îndeplinirea angajamentelor luate.

Pacte de neagresiune.

De ani de zile savanții internaționaliști se căznesc să dea o definițiune „agresiunii”. Pacifiștii dela Geneva au inserat termenul în pactul Soc. Națiunilor fără a-i cunoaște cuprinsul. După atâția ani încă nu se poate arăta ce se înțelege, în dreptul internațional, prin agresiune. Și totuși, este ciudat, că se vorbește, se semnează chiar pacte de neagresiune.

Rusia Sovietică prepară revoluția universală, este gata să provoace tulburări în orice loc potrivit — și totuși vorbește de neagresiune. Recent, refuză a recunoaște alipirea Basarabiei, mai mult chiar ne fixează ca graniță Prutul trădându-și intențiunile asupra teritoriului dintre Prut și Nistru — și nu se sfiește să ne ofere „pact de neagresiune”. Trebuie să aibă o bizară și interesantă teorie asupra agresiunii.

Trecând peste considerațiunile de mai sus, amintim parafarea pactului de neagresiune polono-rus, care fără a constitui un avantaj pentru Polonia căci la caz de nevoie Rusia nu va fi împiedecată de un „petec de hârtie” — constituie în schimb un real succes pentru Soviete. Succesul nu-l vedem în „spargerea blocului unic al statelor limitrofe” cum se exprimă cei dela Moscova în slăbirea situației noastre la conferința dezarmării. Polonia, dată fiind vecinătatea Rusiei, avea dreptul la un regim special în privința înarmărilor. Acest regim special cade în prezența unui pact atât de sentimental redactat.

Amânarea conferinței dela Lausanne.

Îndată ce cancelarul Bruening a fost în posesia raportului experților intrucipative teza ce avea să fie susținută niți la Basel a ținut să anunțe cu anla Lausanne. Declarația făcută la 9 Ianuarie spune textual: „Este un lucru lămurit că situația Germaniei face o tice. La fel este lămurit că orice încer-

neputință continuarea plăților ei poli-care de a menține sistemul unor astfel de plăți politice ar duce la concesiuni funeste... etc.”.

Răspunsul a venit clar și categoric: Moratoriu — da; nici decum însă Franța nu va admite denunțarea, printr'un act de voință unilaterală a planului Joung — sunt cuvintele dlui S. Laval.

În așteptarea liniștirii spiritelor, atmosfera fiind prea încărcată, s'a ales o soluție comodă — amânarea discuțiilor.

Sedința comitetului central plenar al Uniunii foștilor voluntari

La 8 Iunie se vor aniversa 15 ani dela data când voluntarii au depus jurământul înaintea Regelui Ferdinand.

Cluj, 1. Ieri a avut loc la Cluj sedința comitetului central plenar al Uniunii foștilor voluntari, la care au participat și președinții despărțămintelor județene. Între cei prezenți am remarcat pe dnii dr. Victor Deleu, dr. Vesca, dr. Simonetti, dr. Victor Ciurdariu, Mihail Guiu, Titus Trifu, Emil Sălăgean, C. I. Codarcea, etc., etc.

D. Guiu a cetit raportul secretariatului general, aducând elogii Suveranului, care a avut o deosebită atențiune față de foștii voluntari cu ocazia zilei de 24 Ianuarie.

D. Deleu, aduce la cunoștința comitetului că în audiența pe care a avut-o la Palat, a adus la cunoștința M. Sale că în acest an va avea loc aniversarea împlinirii alor 15 ani dela înființarea corpului de voluntari. M. Sa s'a arătat încântat de aceste serbări cari vor avea loc la 8 Iunie.

La discuția acestei chestiuni au participat aproape toți cei de față. Majoritatea a susținut ideea organizării acestor serbări la Iași. S'a hotărât punerea unei plăci comemorative în Piața Unirii din Iași. La aceste serbări vor fi invitați și voluntarii din țările Micii Antante, precum și Polonezii. În acest fel, ele vor avea un mare răsunet și în streinătate.

În continuare s'a aprobat înființarea secției naționale a Fidaului. Pentru întocmirea unui istoric și al unui anuar al voluntarilor s'au fixat trei premii în valoare de 50, 30 și 10 mii Lei.

S'a aprobat și înființarea biroului voluntarilor din București.

După diferite propuneri și interperări de ordin intern, sedința s'a închis.

Partidul liberal dansează

Ceaiul dela clubul liberal. În saloanele clubului liberal din Cluj, d. Lapedatu, fost ministru de arte și culte, deci om cu gust, a aranjat pentru ziua de 30 Ianuarie un ceaiu dansant, la care au fost invitați să participe și ofițerii garnizoanei precum și căminele studentești de fete.

S'a dansat și s'a mâncat bine. Cum s'ar spune, un scurt rezumat al activității partidului liberal.

În conformitate cu art. 10 din statut fiecare membru al organizației este dator ca să aboneze publicația organizației.

Deaceea facem un nou apel către toți susținătorii noștri ca să câștige cât mai multe abonamente pentru „Chemarea”.

REDACTOR RESPONSABIL:
BAZIL GRUIA